

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

Štev. 10. V Ljubljani, dne 1. oktobra 1917. XXV. teč.

Ptičke, povejte!

Ptičke, povejte mi,
ptičke, zapojte,
kdaj zapustite
naše dobrave,
kdaj poletite
doli na jug!

Me bi povedale,
me bi zapele,
kdaj bomo gričke
te zapustile,
če perutničke
ti bi imel.

Bogumil Gorenjko.

Gospodov dan.

Pokoj Gospodovega dne
duše vse preveva;
in meni v miru tem srce
blaženo vzdrhčeva.

V. Skuhala.

Iz mladostnih načrtov.

XII.

Iz vsega srca sem ljubil kos belega kruha in nagovarjal sem mater, naj ga vsaj večkrat speko. Pa sem slabo naletel.

»Mi smo reveži; ne smemo jesti belega kruha.«

Kakšno veselje je tedaj zavladalo v hiši, ko sta se oče ali mati vračala iz mesta in prinesla s seboj belo štruco ali žemljo ali presto ali pa še kaj boljšega — tega si vi niti misliti ne morete, saj skoro več ne poznate štruce in žemlje in preste in takih dobrot.

»Oče, kje ste pa dobili štruco?« smo vpraševali mladi nevedneži, in odgovor se je glasil: »Pri peku sem jo kupil.«

Pri peku! O pek, ti si tisti srečni mož, ki imaš toliko vseh dobrot, da jih kar prodajaš! Jaz te blagrujem in moje srce hrepeni po tvoji sreči. V duhu že gledam tisti dan, ko bom sedel pri koših belega kruha. Sam ga bom jedel, kolikor ga bom hotel, pa še drugim ga bom prodajal. Prijatelj, ali si moreš misliti večjo srečo, kakor je ta! Kruha dosti pa denarja dosti!

V šoli sva sedela skupaj s pekovim Jožkom. Z veliko notranjo nevoljo sem se oziral nanj. Kako bi bil rad na njegovem mestu! Enkrat, ko se že nisem mogel več premagovati, sem pa začel lepo počasi, od kraja do konca svoj slavospev na njegovo srečo.

»Jožek, kako ste pri vas srečni! Pri nas pa nismo tako.«

»Zakaj pa?«

»Zato, ker imate toliko belega kruha. Sami ga imate dosti, pa še drugim ga prodajate.«

»Ali meniš, da pri nas bel kruh jemo?«

»Seveda ga.«

»Pa ga ne.«

»Beži kam! Saj ni mogoče!«

»Res ne. Mi jemo samo črni kruh, belega pa prodajamo.«

»Veš, da ti ne verjamem.«

»Pa ata vprašaj.«

Torej pek naj bom, pa še belega kruha naj ne jem? Pek naj bom in naj delim dobrote samo drugim ljudem? Kaj takega pa že ne!

V srcu je dvignila svoj grdi glas tista črna samogolta sebičnost, in moj načrt z vso svojo lepoto in krasoto je zamrl za vedno.

XIII:

Kdor se uči rokodelstva, mora najmanj tri leta delati zastonj pri svojem mojstru. Tri leta zastonj! Pomislite! Kdo naj toliko časa čaka, da bo kaj zaslužil!

Moja zvita glava je pa iskala in slednjič tudi našla stan, kjer ni treba tolikega čakanja in tolike učenosti. Kaj pravite, kje li? Povem vam kar odkrito: na cesti.

Večkrat sem opazoval tistega moža na cesti. Na klobuku je imel zlatega ptiča orla. V rokah je nosil metlo ali pa strguljo, včasih je pa prepeljeval po cesti še majhen voziček na dveh kolesih: vse to so bila znamenja njegove cestarske oblasti. Počasi se je sprehajal po cesti in opravljal svojo službo: v grdem je strgal blato raz cesto, v lepem pa pobiral konjske odpadke in drugo nesnago, pa vse nalagal na voziček in vozil domov.

Ej, kako lahka služba! Kdo bi se je ne oprijel?

»Oče, ali vam smem pomagati?« sem vprašal enkrat cestarja.

»I, le pomagaj no, če rad, in če doma ne bodo hudi.«

»O, nič ne bodo hudi.«

Pa sem postal cestar, pravzaprav cestarjev pomočnik. In cestar je bil silno zadovoljen z mojo pomočjo.

»Jutri pa še pridi,« me je vabil večer za večerom. Vsak dan sem hodil na cesto, ki bi bila brez mene prav gotovo propadla. To so bili prijetni tisti

dnevi! Vsak dan sem kaj novega videl, in ko sem se vrnil zvečer domov, sem vedel toliko povedati, da je bil vsak večer prekratek. Ko sem prišel v nedeljo iz cerkve, nisem nikoli toliko vedel. Enkrat sem videl silno lepo kočijo, drugič pa takega konja, da ga pri nas nima cela vas ne, pa zopet enkrat psa, ki je peljal majhen voziček, in zopet in zopet brez konca in kraja. Vedno nove reči, vedno zanimivi prizori.

Sosed Boštè je privozil po cesti. Na tega moža sem bil hud, ker mi je enkrat preveč nategnil ušesa. V srcu mi je vstala hudobna misel: kaj, ko bi mu sedajle ali pa potlej, ko se bo vračal, eno zagodel? Ko sem mislil, kaj bi mu naredil, je šel že mimo mene. Dobro, jo boš pa potlej izkupil.

Na cesti sem nabral prahu in ga nasul v zamazano žepno ruto. To sem najlažje pogrešil. Ko privozi Boštè nazaj grède mimo mene, vržem ruto v zrak, prah se raztrese, konj se prestraši, skoči, nekaj začne pokati, jaz jo pa uberem, kar so mi dale noge.

Pozno zvečer sem se vrnil domov. Pričakoval nisem nič dobrega. Saj sem tako vedel, da bo Boštè vse povedal. Čim pozneje bom prišel, toliko bolj se bo nevihta poglela, toliko lažje bom prestal zasluženo kazen. Torej le počasi!

Gotovo ste radovedni, kakšen je bil račun doma. Toda, ali res mislite, da vam bom pravil! Konec vseh koncev je bil izrečen v obsodbi: »Na cesto ne boš hodil več!«

Nikdar več! Ali veste, kaj se to pravi? Nikdar več! In to radi ene same neumnosti!

Pa naj bo, no, saj so še druge službe na svetu. Vsaj to me tolaži, ko mi stopa pred oči tisti neizprosni: »Nikdar več!« Nekje drugje pa še take tolažbe ni ...

J. E. Bogomil.

Domači zvonovi.

Kadar mislim na svoj domači kraj, tedaj mi je kar čudežno. Najčešče vidim v duhu nejasno, negotovo pokrajinsko sliko, posamezne kvišku štrleče pomole, nizke, enolične hišice, maloštevilne vijugaste ulice, nad mestecem pa travnike in obdelane vrtiče. Še višje gori pa drevje, mnogovrstno drevje. In nad vsem tem na azurnem nebu solnce, toplo, smehljajoče solnce. Čez vse to doni prav oddaljeno pa svečano ubrano zvonjenje; domači zvonovi!

Čudno je, kako določno in gotovo je ostal njih glas v mojem ušesu — ali pravzaprav v mojem srcu — dasiravno že leta in leta nisem čula njih zvonjenja. Doné mi ti zvonovi tako jasno in določno, da se me polasča — bivajoče v tujini, včasih tajen nemir, ki prehaja v hrepenenje in konča često v tihem žalovanju. In naj iščem vira tem občutkom: Od nekje v tujini kliče zvon z donenjem oddaljenih zvonov domačih!

Veliki, srednji in mali zvon! Praznično in svečano je bilo njih tro-zvonjenje, da je pretreslo človeka v dušo. Najsvečanejšega zvonjenja se spominjam na veliko soboto ob vstajenju. Veličastno so doneli ti glasovi zopet v pozdrav procesiji na Telovo, vračajoči se v cerkev. Doneli so domači zvonovi svečano, kot jih čujem še vedno v srcu.

Pravzaprav je imel mali zvon najtežjo nalogo. Veliki in srednji sta prišla le ob važnejših prilikah v poštev ter sta bila bolj dostojanstvena. Uprav radi tega sem iz skupnega trozvonjenja najbolj pomnila neumorno delavnega »malega«, ki mi je tudi ostal v najboljšem spominu.

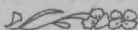
Sicer, ko se je oglašal prvi v zgodnjem jutru, sem ga čula malokdaj ali pa nikoli: trdno, sladko je bilo pač detinsko spanje. — A preslišala ga nisem, ko je donel drugič v dnevu, ob poludesetih, in vabil ljudi k vsakdanji božji službi. Tedaj, ko se je skozi okna smehljalo solnčece, ko so prepevali zunaj ptički in je bilo v zatohli šolski sobi dolgočasno. Tedaj se je oglašal »mali« in svedočil nam nestrpnim: še malo, malo in oddahnete se. —

A še ljubše nam je zadonel mali opoldne! Prijazno in vabeče je klical lačne želodčke, tako ljubo, da je bilo misliti, kakor ne bi znal »mali« karati! — A znal je! Če smo skakljali po večerji še malce na ulici, lovili slepe miši, brusili škarjice, igrali trden most, in ko nam je bila igra najlepša ter se nam je dozdevalo, da smo skoro šele začeli: naenkrat, o mraku, sredi najlepše igre se je pa oglasil »mali«. Najpreje počasi, lahno. Dal se je preslišati, in še glasneje smo zaigrali. Prestal je mali po prvem klicu. A iznova je začel in že resneje — prestali smo z igro. In »mali« je zadonel v tretje, tedaj resno in preteče. In hiteli smo domov, naravnost domov. Zvon in mati — točnost. In strah: Otrokom, ki preslišijo večerni zvon v igri, se zameša v lase netopir, dejstvo, ki je vzbujalo strah in grozo med nami. Domov!

Z nepopisno grozo je pa naznanjal plat zvona — enkrat požar. — Kako tolažeče se je pa glasil »mali« v spremstvo duhovniku, ki je nosil umirajočemu sveto popotnico! In ko je zadonel turobno mrliču! Resno, žalno zvonjenje je spremljalo popotnika na zadnji poti na pokopališče. Isti zvonovi, a vedno drugačen njih spev.

Domači zvonovi! Nikdar v življenju vas ne bodem več čula. A srečna in zadovoljna vsaj bom — v spominu na vas, dokler le vas čuje in bode čulo moje srce, in dokler me v sanjah pozdravljate, dragi, neslišni domači zvonovi!

Fr. Zupančič.

Muzikant.

Čudovito moč ima muzika. Te dni enkrat, zgodaj dopoldne, so nenadoma zadoneli iz veže veseli, poskočni glasovi harmonike. Dolgo že nisem slišal take poulične godbe, te sladke, vesele muzike žalostnih siromakov. Zato sem ves začuden hitel gledat, kdo igra. Videl sem, kako so se odpirala hišna vrata, mlado in staro je željno lezlo poslušat pozabljene pesmi, lepe melodije lepih časov. In ko smo opazili godca, smo se vsi še bolj začudili.

Na stopnicah je sedel mlad fantek, komaj desetleten. Na eno oko slep, drugo napol priprto, je z gibkimi rokami stiskal meh in živahno prebiral tipke svoje harmonike. Imel je majhen, star inštrument, izrabljen in nadušljiv, meh zakrpan z umazanim, rožnatim papirjem.

»Kdo si, fantek?« so ga vpraševali. Otrok je samo razprl svoje zdravo oko, žalostno, sanjavo pogledal po ljudeh in hvaležno pokimal. Ni pretrgal svoje muzike, neutrudno je nadaljeval veselo, poskočno melodijo in nalahno sklanjal glavo, kakor bi hotel ublažiti zvoke, ki so prihajali iz inštrumenta. Hripavi glasovi — a vendar so segali v srce.

»Dobro znaš, fantek!«

Zraven mladega muzikanta je čepel njegov še manjši spremljevalček, očitvidno njegov bratec. Vstal je s stopnice, vzel v premraženo rokco svojo kapo in zaprosil okoli stoječe: »Prosim, prosim!« »Bog plačaj, hvala, hvala!« se je tiho zahvaljeval za podarjene krajcarje.

Ko je dokončal bratec pesem, jima je prinesel nekdo kave in kruha.

»Sta lačna, revčka?«

»Lačen,« je zajecal mlajši. »Nič še nisva jedla danes.«

Z največjo slastjo sta zaužila gorki zajtrek.

»Kdo te je naučil igrati?« so izpraševali starejšega.

»Otec!« je odgovarjal in otrl s trepalnico solzo, ki mu je žarela v očesu.

»Nimata več staršev?«

»Ne!« sta zamolklo odgovarjala.

»Odkod pa sta?«

»S Češkega,« je odgovoril muzikant.

»To je daleč!« je rekla soseda. »Revčka!«

»Daleč,« je potrdil deček in potegnil preko oči.

»Jaz tudi Čeh, Čeh!« je ponavljal mlajši. »A ne znam igrati, pa bi rad. Zaigraj, Jan,« se je obrnil k bratu, »še malo zaigraj! Tisto, veš, otec so jo igrali...«

Jan je spet pritisnil na harmoniko in zbiral razglašene zvoke v tisto lepo melodijo, ki jo je želel bratec, ki mu je zvenela v ušesih od takrat, ko so

jo igrali otec tam na Češkem, tam daleč, tam daleč... Jan je iskal v harmoniki tiste sladke pesmi, a je ni mogel najti.

»Tisto, razumeš, tisto...« je šepetnil malček.

»Ne znam,« je zelo žalostno odgovoril Jan.

»Ne znaš?« je trpko ponovil bratec.

»Pojdiva!« je pomignil oni in vstal s stopnice.

Z zasolzenim očesom se je ozrl po nas, in lice mu je utripalo v bolestnem usmevu, ko nam je v slovo zaigral spet tisto veselo, poskočno melodijo, ki je s svojimi hripavimi glasovi, s svojo enakomernostjo in brezkončnostjo segala tako globoko do srca.

Ko sta odšla, sem pogledal za njima. Zunaj na cesti je rosil mrzel dež. Sredi ulice sta fanta obstala.

»Te zebe, Vaclav?« je dejal starejši, še zmemrom nalahno pritiskajoč z zardelimi, trdimi prsti na harmoniko, in se zamišljen, s povešeno glavo oziral po blatni, mokri cesti.

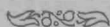
»Jan, ali tebe zebe?« je vpraševal mali Vaclav in tlačil premrazeni rokci v raztrgane žepe.

In nobeden ni odgovoril, samo žalostno, usmijeno sta pogledala drug drugega.

Brez besed, plašno in s povešeno glavo sta izginila v sosednji veži —

Uboga otroka!

Jože Plot.

Igra je igra.

10. Na mostu.

Ali poznate gabrovo in javorjevo seme? Gotovo pa ne veste, kako je pripravno za igro. Pa še prav lepa je tista igra. Naj jo vam opišem.

Če nabereš dovolj gabrovega ali javorjevega semena, pojdi z njim na precej visok most, pojdi pod streho ali v zgornjo hišo in spuščaj seme za semenom na tla. Kaj boš videl? Kakor bi hiteli angelčki na svojih lahkah perutih na zemljo. To je bilo veselja, ko smo izpod strehe spuščali te »angelčke«, pa je potegnil veter, in »angelček« je šel včasih skozi okno naravnost v hišo.

Zadovoljen starček.

»Mama, angelček gre, angelček,« je vpila vsa vesela Kržetova Francka, ko je priletel tak »angelček« skozi okno v hišo.

»Mama — nagelcek — nagelcek,« je jecjal za njo triletni Jožek in poizkušal, da bi ga ujel. Ali »angelček« se je vrtil prehitro, Jožek pa je bil prepočasen, in »angelček« mu je ušel in padel na tla.

»O ubozec, ubozec,« ga je nagovarjal Jožek, »o, ubozec!« in pobiral »angelčka«, ki je padel na tla.

V tem je pritekel v hišo Janezek, ki je bil dosedaj pod streho.

»Mama, ali smem iti na most? Vi ne veste, kako je prijetno gledati angelčke, kako frče v vodo in kako lepo plavajo.«

»Nikar ne hodi, Janezek. Radovna je globoka. Lahko vanjo padeš.«

»Mama, no, samo malo, no —«

»Le doma bodi.«

Težko je ubogal Janezek, ubogal je pa le. Ali ko so odšli mama na »Hotunje«, na njivo, takrat je pa potekla Janezkova pokorščina. Kar naenkrat — smuk! — skozi vrata, pa je bil že na mostu. »Angelčki« so frčali v vodo, da je bilo veselje, in Janezek je naročal vsakemu posebej:

»Angelček, pojdi dušice iskat,
angelček, pojdi dušice iskat,
reši jih pekla, reši jih vic,
nesi v naročje Kraljice devic.«

Močan veter je začel vleči in odnašati »angelčke« pri eni strani mostu noter, pri drugi pa ven. Torej zopet nekaj novega! Janezek je pa tekal od ene strani do druge. Vse je hotel videti. Nepričakovano pa se mu je zmedel korak, Janezek je omahnil, prevagal se in padel v Radovno.

Od nog do glave premočenega je prinesel mlinarjev Jože Janezka domov. Dovolj pokore je imel potem za svojo nepokorščino in radovednost. Drugič se bo premislil, preden se bo šel igrat na most.

J. E. Bogomil.

Tja nad zvezdice.

Jasno zvezdnato nebo,
kakor deteta oko.
Dol na zemljo se smeji
sto in sto in sto oči.

Ko smehlja se zvezdic broj,
sanjajočih nad menoj,
duša se mi vzradosti
in si prav srčno želi,

da za vedno bi odšla
tja nad zvezde do neba.
In le dalje še naprej,
kjer bi bila za vselej.

Mokriški.

Presveto Marijino srce.

8. Svetost in lepota Marijinega srca.

Lepšega pač ne moremo povedati o nobenem človeškem srcu, kakor če smemo o njem reči, da je **s v e t o** srce. Zares, sveto srce je lepo, je Bogu in ljudem ljubo. In čim svetejše je katero srce, tem lepše je. In ker je Marijino srce najsvetejše izmed vseh človeških src, najbolj podobno Jezusovemu božjemu Srcu, zato je srce prečiste Device najlepše, najčastitljivejše srce.

Svetost srca se mnogovrstno razodeva. Vobče so sveta srca dvojne vrste, namreč nedolžna srca in spokorna. Nedolžna se imenujejo srca onih srečnih ljudi, ki po svetem krstu niso storili nobenega smrtnega greha ter si prizadevajo, kolikor le morejo, da tudi z malimi grehi

ne omačežujejo svojega deviško čistega srca. Spokorno svetost pa si pridobijo srca onih ljudi, ki so se sicer smrtno pregrešili, pa so se pravočasno očistili v krvi božjega Jagnjeta, z dobro spovedjo, in potlej še s tem večjo gorečnostjo služijo Bogu.

Marijino srce visoko nadkriljuje vsa sveta deviška srca, ker je bila Mati božja po posebni milosti božji prosta izvirnega greha, pa sama tudi ni storila nobenega greha, tudi najmanjšega ne. Torej o spokorni svetosti pri njej ni govora. Kakor solnce čisto je bilo njeno deviško srce; nikdar ga ni zatemnila niti senca najmanjšega greha. Oj, prečudna lepota brezmadežnega srca nebeške Kraljice!

Pa to, da je srce prosto greha, je šele polovica svetosti. Prava lepota svetega srca tudi zahteva, da je olepšano s čednostmi. Nedopovedljivo lepo je Marijino srce tudi v tem oziru.

Svetniki so se odlikovali v višji meri le v nekaterih čednostih, Marijino srce pa krasi venec vseh čednosti, kar jih pozna sveta vera. Pa tudi še v posameznih čednostih niso svetniki dosegli najvišje stopinje, najvišje popolnosti. Marijino srce pa venčajo vse čednosti v najvišji meri in popolnosti, ki je zmožno ustvarjeno bitje. V svetosti presega celo angele v nebesih, saj je njih kraljica, ki jo časte in preslavljaajo. Nadangel Gabriel je pričal, da jo je Bog obdaril z vsemi milostmi, kolikor jih more sprejeti človeško srce, da je milosti polna. In Marija je zvesto sodelovala s prejetimi milostmi ter dosegla tudi polnost svetosti in zasluženja.

Naj še pristavim, da to prelepo srce Marijino je že poveličano v rajski krasoti; druga svetniška srca bodo po svojih zaslugah izpremenjena in poveličana šele po vstajenju sodni dan.

Misel na to vsestransko lepoto in popolno svetost Marijinega srca naj vzbuja v naših srcih plamtečo ljubezen do naše ljube Matere v nebesih. Pa naj nas tudi krepko spodbada k posnemanju. Saj vemo, da Marija tem bolj ljubi in podpira svoje otroke, čim bolj so ji podobni.

Kdo reši enega pogančka?

Veste li, mladi čitatelji, kje prebivajo črni zamorčki z belimi zobčki in kodrastimi lasi? Afrika je njih domovina, tu živijo ubogi poganški zamorčki.

Pa morebiti si mislite, saj imajo tudi oni dobrega očeta in ljubo mamico. Da, tudi imajo starše, vendar njih starši še sami ne poznajo ljubega Boga, ne vedo nič o lepih nebesih, ne o peklu, nič o večnosti; oni so nevedni poganji in pogosto ravnaajo s svojimi otroki jako kruto, kakor jim to predpisuje njih kriva vera. Tako na primer vlada pri njih vera, da prinesejo bolni in pohabljeni otroci nesrečo v hišo in zato jih morajo nesti v gozd, kjer jih pustijo brez hrane in obleke, izpostavljene dežju in vročini, da lakote umrjo ali pa jih raztrgajo divje zveri ali pa pridejo velike afriške mravlje iz svojih mravljišč in počasi snedo. In potem... potem ko tako žalostno končajo ti ubogi otroci, vendar ne morejo priti v nebesa, ker še niso krščeni; o kako žalostna je njih usoda!

To niso pravljice, ampak resnica, gola resnica, in že mnogim poganškim otrokom se je to zgodilo in se godi še dalje. Ali ne želite tudi vi vsaj enega teh ubogih pogančkov rešiti, katerih je še na milijone v Afriki, da tudi oni pridejo kdaj v nebesa? O, to storite lahko, prav lahko, čeravno ste še majhni in hodite še v šolo. Seveda ne morete zapustiti ljube domače hiše in ljubih staršev in pohiteti v daljno Afriko reševati duše, kakor so to storili požrtvovalni misijonarji in misijonske sestre, ki potem take zapuščene zamorčke poiščejo, jih hranijo, učijo in potlej krstijo. Vi lahko molite, dā, vsak dan molite, da se ljubi Bog usmili tudi teh nesrečnih zamorskih rodov, da tudi njim kmalu zasije luč svete vere. Vendar vi lahko še več storite za njih rešitev. Povem vam, kako.

O žalostnem stanju zamorskih sužnjev je slišala neka grofica, ki je služila na cesarskem dvoru. V srce so se ji smilili ti nesrečni črni bratci in sestrice. Zapustila je cesarski dvor, zapustila lepo palačo in dvorski lišp in posvetila vse svoje življenje tem sirotam. Ni šla v Afriko, ker ji tega ni pripuščalo njeno rahlo zdravje, marveč ustanovila je »Družbo sv. Klaverja«, ki ima namen pomagati afrikanskim misijonarjem iz daljave in jim pošiljati

milodare, katere darujejo dobri ljudje. Ta družba je začela tudi izdajati misijonski koledar, imenovan »Kla-

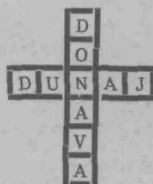
Mali poganski zamorček.

verjev koledar«, ki prinaša kaj lepe povestice iz življenja zamorskih kristjanov v Afriki in ima mnogo

zanimivih slik. Dobi se za jako nizko ceno, stane samo 40 vinarjev, da si ga tudi otroci lahko kupite in pomagata reševati poganške zamorčke. Poprosite ljubo mamico, naj vam kupijo »Klaverjev koledar« za leto 1918. ali pa ga kupite iz svojih prihrankov. Pa nikar ne odlašajte, ker bi vam bilo žal, ko bi bil poprej razprodan. Letos prinaša izredno lepe povesti, n. pr. o mladem zamorskem dečku, ki je bil darovan malikom, a je v zadnji uri še prejel sveti krst; o treh junaških deklicah, ki so se rajši dale do krvi tepsti, kot bi opustile sveto obhajilo, in še mnogo, mnogo lepega. Dobiva se pri Družbi sv. Petra Klaverja za afriške misijone v Ljubljani, Pred škofijo 8. (Kdor kupi 12 izvodov skupno, dobi en izvod po vrhu.) Torej porabite priliko za tako izredno dobro delo. Bog vam bo gotovo obilno poplačal že tukaj na zemlji, rešeni otročiči pa bodo prosili za vas. Saj smo božje pomoči zdaj vsi tako potrebni.

Rešujmo, rešujmo uboge pogančke,
rešujmo, rešujmo črne zamorčke!
Naši so bratci, naše sestrice,
naj tudi pridejo v sveto nebo!

Rešitev naloge št. 9.

Prav so rešili: Valjavec Minka, učenka v Ljubljani; Kogovšek Pepca in Franca, učenki v Preserju; Bohanec Franc, dijak v Mariboru; Brenčič Franc, učenec v Podlipi; Gabrijelčič Cirila in Vida, Cvenkelj Ana, Čebavs Micika, Kocijančič Amalija in Gabrijela, Finžgar Mira, Potočnik Franca, Janša Antonija in Angela, Freljih Pavla, Vester Zofija, učenke na Brezjah; Potočnik Valentin, učenec V. razreda v Škofji Loki; Aparnik Stan-ko, Bavdek Boris, Binter Bogdan, Čeh Alojzij, Fabjan Milan, Kraut Bojan, Lazarini Hinko, Rieger Karol, Rodè Matej, Strgar Stanko, Cerar Avgustin, Cizel Pavel, Golob Martin, Hočevar Martin, Janko Aleksander, Maier Anton, Mesner Lucijan, Vizintin Sergij, učenci mestne ljudske šole v Kamniku; Šeško Ivan, Brdo pri Planini, št.; Horvat Uršula, učenka VI. razreda v Cirkovcah; Jarc Nežica, gojenka pri čč. šolskih sestrah v Šmihelu; Ogulin Ivana, Saje Baldo v Semiču;

Ozebek Urban pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Strle Pepica in Zakrajšek Francelj na Blokah; Jandl Tonček, učenec v Ljutomeru; Tavčar Anica in Čemažar Micika, dekleti pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Lipeč Marija, učenka v Ljubljani; Šak Francka, Babno pri Celju; Jugović Lidija, učenka VI. razreda v Ljubljani; Galovič Janko, dijak, Horvat Vida, učenka I. gimn. razr., Marinko Marija, učenka 1. lic., Kramaršič Mici, učenka VIII. razr., Podlesnik Ivanka, učenka VII. razr., Kočar Danica, učenka VI. razr., Petrič Monika in Kaiser Pavla, učenki V. razr., Genussi Ivan in Knez Franc, učenca VI. razr., na Viču; Medica Zdenko, učenec III. razr. v Ljubljani; Vrbovšek Neža, učenka, Bobovo pri Jelšah; Trole Franc, Francka, Albina in Mirko pri Sv. Duhu na Blokah; Jesih Ivica, učenka VI. razr., Trbovlje-Vode; Gospodarič Angela, Zupančič Karolina, Glavač Jožefa, Mersel Marija, Pohar Jožefa, Salamon Jožefa, deklice Marijinega vrta v Radečah pri Zidanem mostu; Bischof Mimica, Heda in Rudolf v Ljubljani; Osterman Karlo v Kandiji pri Novem mestu; Kunc Milena v Novem mestu; Mydlil Aleksander, Celcer Ivana, German Ivana, Zaranšek Stanko, Škrget Ivan, Bračko Ivan v št. Ilju v Slov. goricah; Wressner Pepica, učenka pri Sv. Juriju ob Pesnici; Gomernig Micika na Žamanju, Kor.; Košir Jožko in Todor-Traun Vanda in Janko v Ljubljani; Drolc Janko in Vinko, Guna Franc, Hauptman Albert, Rott Antonija, v Zagorju ob Savi; Potočnik Kat., učenka pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 9.

Plug, ki se tudi drevo imenuje.

Prav so odgovorili: Brenčič Franc, učenec v Podlipi; Gabrijelčič Cirila in Vida, Cvenkelj Ana, Čebavs Micika, Kocijančič Amalija in Gabrijela, Finžgar Mira, Potočnik Franca, Janša Antonija in Angela, Frelj Pavla, Vester Zofija, učenke na Brezjah; Aparnik Stanko, Bavdek Boris, Binter Bogdan, Čeh Alojzij, Fabjan Milan, Kraut Bojan, Lazarini Hinko, Rieger Karol, Rodè Matej, Strgar Stanko, Cerar Avguštin, Cizel Pavel, Golob Martin, Hočever Martin, Janko Aleksander, Maier Anton, Mesner Lucijan, Vizintin Sergij, učenci mestne ljudske šole v Kamniku; Tavčar Anica in Čemažar Micika, dekleti pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko; Jugović Lidija, učenka VI. razr. v Ljubljani; Trole Franc, Francka, Albin in Mirko pri Sv. Duhu na Blokah; Drolc Janko in Vinko, Guna Franc, Hauptman Albert, Rott Antonija, v Zagorju ob Savi; Potočnik Kat., učenka pri Sv. Lenartu nad Škofjo Loko.